

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

IX. évfolyam.

Budapest, 1918 szeptember hó 15.

18. szám.

Az úton.

Napokon át készültem egy újabb változásra, mely életemben előre jelezve volt. A katonák élete más, mint a polgároké. Ezek maguk intézik, amennyire lehetséges, életük folyását, azok ellenben felsőbb parancsra várnak, melyet mindig készek fogadni. Így lassankint kialakul bennünk az a meggyőződés, hogy a legjobb és a legmegnyugtatóbb az emberi életben, ha megtanulunk egy felsőbb sorsvezérlésben bízni. Ezért alapjában véve nem lep meg minket soha semmi, de nem is bolygatja meg semmi lelki egyensúlyunkat, mert hát készek vagyunk minden eshetőségre és mindent bizalommal és hálával fogadunk.

Mégis meglepetésszerűleg hatott rám, amikor tegnap reggel közölték velem, hogy nem délkeletre, hanem délnyugatra kell mennem. Annak éppen az ellenkezője lett valóvá, mint amire felkészültem. Azonban amilyen váratlanul ért a hír, oly hirtelen lépett lelki szemeim elé Isten végtelen hatalma. Mig az előbb kijelölt új állomáshelyemen teljesen el lettem volna vágva a keresztyén munkától, addig a most kijelölt új állomáshelyemen legalább írásbelileg állandó szoros kapcsolatban lehetek kedves testvéreimmel. Újabb bizonyítékul szolgál nekem e hirtelen felsőbb intézkedés arra nézve, hogy Isten a legkisebb dolgokat is maga intézi és hogy ő senkit el nem felejt és semmit el nem mulaszt. Szíveleljük meg kedves olvasóim ez igazságot mindnyájan és megszűnünk rettegni. Bármi jó is, ami érthetetlen előttünk, legyünk meggyőződve, javunkra van ez intézkedés.

Amint az új állomáshelyemre vonaton utazom, egyik átszálló helyen várnom kell vagy nyolc óra hosszáig a csatlakozó vonatra. Elgondolkodom az idők múlásán és változásain és belátom, hogy minden tervszerűleg folyik, mindennek csak egy célja van: *a mi tökéletesbülésünk.* Az élet iskola, melyben mindig nehezebbek lesznek a reánk bízott feladatok. És valamint a megoldandó kérdések nagysága az iskolában is a tanuló érettségének fokmérője, úgy az életben is, a küzdelmek és harcok, melyeket meg kell viv-

nunk, mutatják tökéletességi és rátermettségi fokunkat. Tehát ne zúgolódjunk egy-egy ránbízott feladat vagy megpróbáltatás nagysága miatt, hanem legyünk büszkéek rá, hogy Isten ilyesmit ránk bíz, hogy Isten ilyesmire alkalmasnak talál bennünket. Tartsuk szem előtt, hogy az élet nem öncél, hanem eszköz. Ki kell hát használnunk minden órát és napot, hogy célunkhoz, a tökéletesség mintaképehez, Jézushoz, közelebb jussunk.

Az idők múlása valahogy fájdalmasan is érint. Hogy is ne, mikor látom, hogy fényes alkalmakat elmulasztottam kihasználni. És azok egyike se fog újra visszatérni. Egy perc a múltból fel nem fog támadni, hanem csak szüntelenül rohan előre a mutató az életem óráján is. Oh, mily fontos, hogy tisztában legyünk feladatunkkal! Mily végtelenül nagy kár ide-oda kapkodni és ezáltal késlekedni a munkában. Sokan talán már megöszültek a kedves olvasók közül és még mindig nem jöttek tisztába vele, hogy mely feladatot bízta Isten órájuk. Fontoljuk meg, hogy még mielőtt kedves lesz előttünk, meg fog állani az életünk órája és vajjon be lesz-e fejezve a nagy munka? Tudunk-e majd valamivel az Alkotó elé lépni és neki örömmel jelenteni: „a munka kész?” És elmondhatja-e majd ő nekünk: „édes szolgám, kevéssel hüen sáfárkodtál, ezentúl sokat bizok reád. Az én örömöm szüntelen be fogja tölteni szíved?”

Megnyugtató engem elmélkedésemben az a tudat, hogy Isten ismer mindnyájunkat. Ő tudja, hogy miért hívott éppen engem gyenge képét el, a nagy munkára. Belátom azt, hogy minden nap csak vele és benne töltve fog kielégíteni. Nélküle semmit — vele mindent megtehetek. E belátásért hálás vagyok Istenemnek. Ő, aki az ő szeretetének szikráját szívembe rejté, élesztgetni és öregbiteni fogja azt napról-napra.

Isten áldását kívánom az útról valamennyi kedves olvasóimnak! J. J.

Szembeszállás a kísértésekkel.

Ameddig e világban élünk, kísértés és baj nélkül nem lehetünk.

Azért mondja a jámbor Jób: Küzdelem az ember élete a földön. Amiért is mindenkinek vigyázni kellene a kísértésekre s imádságban virasztania, nehogy az ördög alkalmat nyerjen a cselvetésre, aki sohasem alszik, hanem körüljár, keresvén, akit elnyeljen. (I. Péter. lev. 5, 8.)

Senki sem szent és tökéletes annyira, hogy egyszer-másszor ne volnának kísértései; és egészen nem is lehetünk el nélkülük.

De sőt a kísértések sokszor hasznosak, bár nehezek és alkalmatlanok; mert megáláznak ugyan, de megtisztítanak s okossá tesznek.

Épen azért minden szent sok zaklatást és kísértést szenvedett s általuk haladt a jóban.

Akik azonban a kísértésnek ellenállni nem akartak: azok elfordultak Istentől s örök veszedelmébe indultak.

Nincs oly szent életpálya, sem oly rejtet hely, hol ne akadna kísértés és lelki zaklatás.

Amíg az ember él, sohasem biztos a kísértések ellen; mert bűnben születvén, magunkban hordjuk a kísértések okát.

Alig távozott az egyik kísértés és lelki zaklatás, már jön a másik és mindig lesz mit szenvednünk; mert boldogságunk javát a bűn által elveszítettük.

Sokan kísértésektől menekülni iparkodnak s aztán még jobban beléjük keverednek.

Mert a pusztá menekülés nem visz győzelemre; hanem a béketűrés és igaz alázatosság, az tesz minden ellenségnél erősebbé,

Aki csak látszatra áll ellen a bajnak, de gyökereitől ki nem irtja azt, az nem sokra megyen; sőt annál gyorsabban rátör a kísértés és rosszabb lesz dolga.

Csendes, béketűrő nagylelkűséggel Isten segítségével mellett könnyebb legyőzni a kísértést, mint erőszakoskodással.

A kísértésben fogadj el szívesen tanácsot s azzal, aki épen kísértéssel küzd, ne bánj keményen; hanem lásd el tanáccsal, amiként magadnak is jól esnék.

Minden rossz kísértésnek kezdete a lélek állhatatlansága s a csekély bizodalom Istenben; mert miként a kormánnyal nem bíró hajót a hullámok ide oda hajtják, ép úgy esik kísértetbe a hanyag s a jó szándékához hűtlen ember.

A tűz a vasat, a kísértés az igaz embert teszi próbára.

Sokszor magunk se tudjuk, mit bírunk el; a kísértés azonban megmutatja, mire vagyunk képesek.

Különesen pedig a kísértés kezdetén kell vigyáznunk; mert könnyebben legyőzzük az ellenséget, ha szívünk ajtajába belépni sem engedjük, hanem amint zörget, már a küszöbön szembe szállunk vele.

Azért mondá valaki: idején vedd eljét a bajnak; mert a megrögzött betegség ellen haszontalan a késő orvosság.

A lélekben ugyanis kezdetben egyszerű gondolat támad föl; ezt követi az erős képzelet, majd a gyönyörködés, a rossz indulat — s a beleegyezés.

Igy aztán lassankint egészen hozzánk férközik a gonosz ellenség, mivel kezdetben nem szegültünk neki ellen.

S minél tovább késik valaki az ellenállással, annál inkább erőtlenedig önmagában, az ellenség pedig erősbödig vele szemben.

Egynél az Istenhez térés kezdetén, másnál annak végén erősebb a kísértés. Más pedig egész életén át szenvedie bajt.

Némelyeket csak enyhén zaklatják a kísértetek az isteni bölcsesség és igazságosság rendelkezése szerint, mely az emberek állapotát és érdemeit mérlegeli s mindent választottainak üdvére intéz.

Azért ne essünk kétségbe, ha kísértés tör reánk; hanem annál buzgóbban kérjük Istent, legyen minden lelki bajban segedel-münk, ki szent Pál szavai szerint a kísértettel erőt is szerez, hogy azt elviselhetjük (I. Kor. 10, 13.)

Hajtsuk tehát alázattal lelkünket minden bajban és kísértésben Isten szent kezei alá, mivel az alázatos lelkűeket megszabadítja és fölmagasztalja az Úr.

A kísértés és baj mutatja meg mennyire haladt valaki a jóban; az által nagyobbodik az érdem és nyilvánvalóbbá lesz az erény.

Nem nagy dolog, ha valaki akkor ajtatos és buzgó, mikor nem küzd nehézséggel; de a háborúság idején kitarató, nagy reménye lehet a lelki előmenetelhez.

Némelyik a nagy kísértésektől ment marad, de a mindennapi kicsinyekben elesik; hogy ilyképen megalázva a nagyokban se hagyatkozzék magára, miután a csekélyekben is gyöngének bizonyult.

Kempis Tamás.

Szerkesztői rovat.

Gyermekeink a vakációjukat befejezték és újra iskolába járnak. Felsőbb osztályba léptek és nagyobb feladatok elé lépnek állítva. Erre a *vasárnapi iskolában* is kellene gondolni és új kezdetet csinálni. Jézus tanítványainak az egyházban legfontosabb feladatuk a gyermekeken való munkálkodás. A prédikátor a legjobb erőket szerezze meg a vasárnapi iskolai tanítóknak; még szeptemberben tartson megbeszélést velük, melyen a terv a téli hónapokra meg lesz állapítva és maga is keresse ki a gyermekek számára a legjobbat. Mert a gyermekeknek csak a legjobb elég jó. A gyermekszívbe vetett mag gazdag termést fog hozni. Hazánkban is akkor szolgálunk legjobban, ha a fiatalságot olyan korán, mint csak lehetséges Jézushoz vezetjük és azáltal megmutatjuk a forrást, melyből erőt meríthetnek, egy tiszta, erényes, hasznos, Istennek szentelt élethez.

Svájcban egy Isten gyermekeiből álló egyesület, minden komoly keresztényt felhív, hogy többet imádkozzék a békéért és különösen minden hónap első vasárnapján imaórát tartsanak e célra. Minél tovább tart ez a véres háború, annál inkább belátjuk, hogy a királyok királyától, az urak urától függ mindenünk. Azon törekvések, melyek a béke megközelítése végett voltak mind meghínsultak. Itt csak Ő tud segíteni, kinél a nemzetek olyanok, mint egy vízcsőpp a vödörben. A béke nem emberek munkája, hanem Isten kegyelme lesz. Melle.

Világosság és tökéletesség.

A bárány felesége.

Az Isten úgy dolgozik, mint a mérnök. Előbb a tervet jelenti ki, majd haszontalan anyagból megcsinálja a mintát, aztán végrehajtja tervét. Nem önmaga miatt teszi ezt, hisz ő azonnal meg tudná valósítani gondolatait, hanem azért, mert az embereket választotta munkatársakul s őket akarja lassankint terveire nevelni. Így Éva a báránynak, a meghalt és feltámadott Krisztusnak, feleségét jelképezi; ez a feleség a Krisztusban újonnan szülöttek gyülekezete, melynek modellja a haszontalan anyagból, vagyis az újonnan nem szült emberi természetből alkotott Izráel népe volt.

Az „Éva” nevet Ádám adta feleségének s a szó *életet* jelent. A halál szomorú, kietlen birodalmában Évában látta Ádám az éle-

tet, kitől gyermekeit várta. A népek sötét éjjelében Izráel volt az Isten ismeretétől beragyogott egyetlen világos folt, melynek a pusztuló nemzetek között a fönmaradás ígérete adatott. A mostani gonosz világban, melyre a halál s azután az ítélet vár, Isten gyermekei, a megtértek és újonnan szülöttek kapták az ígéretet: „ha meghal is, él!” (Ján. 11: 25). Kik most Jézusért szenvednek, Jézussal együtt fognak uralkodni a népeken s mellette ülnek koronázottan, mint királyné a király mellett. Ez a készülő királyné, a bárány mennyasszonya Jézusára hallgat, mint egykor Évának Ádámra kellett volna hallgatnia s a kigyó folytonos kísértései között győzedelmeskedik, mint egykor Évának kellett volna győzedelmeskednie a csábító kigyón.

Éva büntetése, a vajúdás gyötrelmei, képe annak a szenvedésnek, melyet Izráel népe állott ki, míg a világot a felkentel megajándékozhatta; de képe a gyülekezet mostani szenvedéseinek is, melyekből egy új világnak új élete, dicsősége és boldogsága fog születni az egész teremtés számára. Ki most Jézusért szenved, egy új, ragyogó, boldog világműködésében vesz részt. Mi „Éva” vagyunk: az élet, mert az életet hozunk a világnak, nem azt, mely halálra szül, hanem azt az életet, melyen a halál többé nem győzhet.

Jöjj, térj meg Jézushoz, hogy soha el nem múló, új életre nemzzen; aztán szenvedj Jézusért és Jézussal, hogy szenvedéseiddel segíts életet, dicsőséget és boldogságot hozni e világnak.

Famis számítás. *Hadokezés*

„Kedves Vadász úr” könnyörgött egy szegényesen öltözött, beteges külsejű asszony, „adjon ma kérem valamit ingyen nekem. Nézze, öt apró gyermekem van odahaza. Nem tudok keresni. Férjem hónapok óta fekszik betegen.”

„Nem lehet, magamnak is kell a pénzem.”

„Oh, Őn oly gazdag; a burgonya termés pedig oly kitünő, hogy évek óta nem volt ennyi. Adjon néhány fillért!”

„Nem megy.”

„Oh, tegye meg kérem, a gyermekeim éheznek odahaza, a férjemnek orvosságra van szüksége — és én —” zokogva rejté el szomorú arcát a szegény asszony kötényébe.

„Mi közöm nekem hozzá? Minek kiabál itt a kocsimnál? — Takarodjon inue!”

Az asszony elvánszorgott haza éhező gyermekeihez. Ezek azonban nem érezték

most éhségüket, mert zokogva és remegve álltak körül az elhalt apa testét.

A földműves jó pénzen adta el burgonyáját és örömmel kocsizott megtömött pénztárcájával a faluba vissza. Hamis számítás volt! Számos ismerősével találkozott; némán köszöntötték és feltűnően néztek reá. Vadász, a földműves, irigységében magában morgott valamit. A távolban maga előtt látta hatalmas udvarát. Se béres, se cseléd nem mutatkozott, a kutyák is csendesek maradtak. Minden siri csendben. A lelkész lassan jött felfelé az utcán és bement a földműves házába. Szárnyakat kívánt magának most Vadász, a földműves. A lovak közé csapott és bevágatott az udvarába. Ott álltak a pitvarban az övéi és sírtak és jajgattak. A gazdag földműves pedig öntudatát veszítve rogyott le gyermekeinek holtteste mellé. Vigan játszogattak a tó partján, majd pedig a kacsák után mentek és egy mély helyen elmerülve, vízbe haltak.

Három nappal később, a temetés után, Vadász, a földműves egy burgonyával jól megrakott szekéren a városba tartott egy szegény özvegy asszonyhoz, akinek öt gyermeke volt és a férjét csak az imént temette el. Ott a gazdag Vadász lerakatta a burgonyát, a síró asszonynak átadta a teli pénztárcáját, amely még úgy meg volt tömve, mint három nap előtt. És mikor újra hazafelé hajtott két gyermekült a szekéren, akiről gondoskodni akart és a többit is el akarta látni. Az asszony nem akarta elfogadni, Vadász, a földműves azonban így szólt: „Akárcsak korábban tettem volna.“

Mikor így hazafelé kocsizott, az ismerősei barátságosan köszöntöttek; a cselédek szolgálat készen szítek elébe és a kutyák barátságosan üdvözölték. A pitvarban pedig várta a felesége. „Ézt jól tetted“ mondá könnyezve, azonban hamar megtörölte szemeit, hiszen a két gyermeket barátságosan kellett fogadnia és a gyerekszobába vezetni.

„A gyermekek szájából.“

A hónap elsején történt. A családapa a lakószoba asztalán számolta a családanya részére a háztartási pénzt a következő óra. Az ezüstöt és nikkelt sorba lerakta az asztalra. Szépen csillogott a pénz, de sok nem volt. — „Igy“ mondá, mikor elkészült vele, „a folyó hónapra több nem jut; ki kell jönni vele.“ — Söhajtva olvasta át a pénzt a házi asszony és így szólt: „Hacsak nem volna minden oly drága! Meg fogom pró-

bálni. Talán elég lesz. Szűk idöket élünk! Mindig ugyanazok a gondok! Mégis csak nagyon szegény emberek vagyunk, ha nem is számítanak bennünket azok közé.“ — Természetesen dörögte a férj, „szegény“ emberek vagyunk. Mi sokkal szegényebbek vagyunk, mint az ugynevezett szegény emberek, mert nekünk seuki sem segít. Még nekünk kellene segíteni másoknak és magunknak sincs semmink.“

Mialatt a kettő így zugolódott és panaszkodott, a szobába szaladt négy éves, kis fiacskájuk, aki csupa egészség és csupa élet és öröm volt. Mikor a sok szép csillogó pénzt meglátta az asztalon, örömeben tapsolni kezdett, ahogy ezt gyermekek szokták és így kiáltott gyermeki ártatlanságban: „De gazdag emberek vagyunk! De gazdag emberek vagyunk!“

Mikor a szülők ezt hallották és a gyermek boldogságtól sugárzó arcába pillantottak, megmelegedett szívük. Szegény ezete megismerés és hála támadtak keblükben. Egymásra néztek és megértették egymást. A gyermek szájából elhangzott prédikáció hatása volt ez. És az anya átölelte és megcsókolta gyermekét és így szólt megindultan: „Igen, gazdagok vagyunk, fiacskám! Gazdagok vagyunk!“ A kedvtelenség és gond felhői eltűntek és mindketten jókedvűen láttak a munkához.

Kedves barátom, aki e sorokat olvasod, talán szintén súlyos gondokkal vagy megterhelve a mindennapi életben vagy más egyéb fenyegetés lesújtani reád. Talán te is panaszkodsz szegénységeden és szükségeden és több gondot okozol magadnak, mint fűvös és szükséges. Tekints magad köré, hogy nem-e vagy gazdagabb Isten jósága által, mint tudod! Isten virágzó gyermekkel vagy talán többekkel ajándékozott meg, vagy más áldásban részesített, amit te gondjaid közepette teljesen elfelejtesz! És kinek nem adott semmit?! — Tekints magad köré! Bizonyára hálatalten viszhangzanak bensődben ama gyermeki szavak: „De gazdag emberek vagyunk! De gazdag emberek vagyunk!“ És a te gondjaid is tova tűnnek majd, mint a komor felhők a kedves napsugartól.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.
Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős:

Jakob Gyula, Szenttamás, Bács megye.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv.